

ה"ט 8683/09/15 - עידית שינו נגד דב הירש

בית משפט השלום בעפולה

ה"ט 8683-09-15 שינו נ' הירש
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת שאדן נאשף-אבו אחמד
מבקשת	עידית שינו
נגד	
משיב	דב הירש

החלטה

לפניי בקשה למניעת הטרדה מאיימת בהתאם לחוק מניעת הטרדה מאיימת תשס"ב - 2001 (להלן: החוק להטרדה מאיימת" או "החוק") שהוגשה על ידי המבקשת כנגד המשיב ביום 06.09.15.

בהחלטה מאותו מועד ניתן צו במעמד צד אחד, לפיו נאסר על המשיב להטריד את המבקשת בכל דרך ובכל מקום ; לאיים על המבקשת ; לפגוע בפרטיותה של המבקשת בכל דרך שהיא, לרבות פרסום תמונות של המבקשת באתר הפייסבוק ; ליצור עם המבקשת כל קשר בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר.

כן נקבע דיון במעמד שני הצדדים ליום 10.09.15, במהלכו נחקרו הצדדים וסיכמו טענותיהם בע"פ.

יצוין כבר עתה, כי שני בעלי הדין הינם עורכי דין במקצועם.

המבקשת טוענת, כי המשיב נקט נגדה בהטרדה מאיימת, עת הפיץ פרסומים אודותיה באתרים שונים של הרשת החברתית פייסבוק, חלקם אף תחת שמות פיקטיביים, לרבות הפצת תמונותיה כשהיא על חוף הים.

נטען כי ברקע לבקשה עומד סכסוך כספי שנתגלע בין דודה של המבקשת לבין המשיב בקשר לשכ"ט ששילם דודה של המבקשת למשיב ולא קיבל בגינו, כך נטען, שירותים משפטיים. המבקשת טוענת, כי החליפה עם המשיב התכתבויות בפייסבוק בקשר לאירוע בו היו מעורבים דודה והמשיב וביקשה להיפגש עם האחרון במשרדו. לאחר התכתבויות אלה שלח אליה המשיב הודעה ובה נכתב "ביטלתי לך את החסימה כדי שתוכלי לראות מה יהיה בימים הקרובים". לאחר משלוח הודעה זו, פורסמו תמונותיה של המבקשת באתר פייסבוק תחת שם בדוי הקרוי "שימי שלז" ושם נכתב כי

המבקשת הינה רווקה בת 40, ללא ילדים שגרה לבד בקרוון מאחורי ההורים.

נטען כי המשיב עומד מאחורי פרסומים אלה ואחראי להפצתם. עוד נטען ע"י המבקשת, כי יש בפרסומים אלה משום הטרדה מאיימת כלפיה ופגיעה חמורה בפרטיותה, שכן התמונות שהופצו נלקחו מדף הפייסבוק שלה, ללא רשותה, על אף שהדף שלה הוגדר כפרטי ונחסם לעיון הציבור.

המבקשת טוענת, כי המשיב אף הגדיל לעשות עת פרסם בעמוד הפייסבוק שלו כי המבקשת שלחה עבריין על מנת לאיים על המשיב במשרדו.

המבקשת גורסת, כי בפרסומים אלה הכפיש המשיב את שמה הטוב, פגע קשות בפרטיותה ושם אותה ללעג ולבוז בעיני הציבור.

ביום 08.09.15 הגיש המשיב תגובה ובקשה מטעמו ובגדרן טען, כי המבקשת הגישה את הבקשה בחוסר תום לב תוך שהעלימה מבית המשפט, כי קדמה לבקשתה תביעה שהגיש המשיב נגדה בגין עוולת לשון הרע, כך שהבקשה מהווה מעין משקל נגד לתביעה זו.

בהמשך, ענה המשיב לטענותיהם של המבקשת במהלך חקירה ראשית בבית המשפט. בין היתר, טען המשיב כי המבקשת הסיתה את דודה נגדו ושלחה אותה אל משרדו של המשיב על מנת לדרוש ממנו כסף באלימות ובאימים. נטען כי דודה של המבקשת התפרע במשרדו של המשיב ואיים עליו כי יהרוג אותו, כאשר בזמן שהותו במשרד של המשיב היה הדוד בקשר טלפוני עם המבקשת שייעצה לו והנחתה אותו כיצד לפעול כנגד המשיב. עקב כך, נאלץ המשיב להזמין משטרה למקום שעצרה את דודה של המבקשת. לאחר המעצר פרסמה המבקשת באינטרנט פרסומים משמיצים בגנותו של המשיב על מנת לפגוע בפרנסתו ובשמו הטוב ובגנים הוגשה תביעת לשון הרע.

לגופם של דברים, מכחיש המשיב את הפרסומים המיוחסים לו, למעט אלה המופיעים בעמוד הפייסבוק שלו ולגביהם טען, כי אין בהם משום הטרדה מאיימת כלפי המבקשת, לא כל שכן עוולת לשון הרע. לשיטתו, כל שצוין בפרסומים אלה הוא כי המבקשת פנתה למשטרת ישראל בבקשה להגיש נגדו תלונה והמשטרה לא הסכימה לקבל את תלונתה. עוד שלל המשיב כל קשר לפרסומים שהופיעו בדף הפייסבוק הקרוי "שימי שלז", ובפרט תמונותיה של המבקשת שהופצו בדף זה. עוד נטען בהקשר זה, כי המבקשת מנועה מלטעון כי יש בפרסום תמונותיה משום פגיעה חמורה בפרטיותה, שכן היא בעצמה מפרסמת תמונות אלה בדף הפייסבוק שלה ומאפשרת לאחרים לראות אותן. באשר להודעה בה נאמר "ביטלתי לך את החסימה כדי שתוכלי לראות מה יהיה בימים הקרובים", הודה המשיב כי זו נשלחה על ידו למבקשת, ואולם טען כי אין כל קשר בין משלוח הודעה זו לבין הפצת תמונותיה של המבקשת באתר פייסבוק הנושא את השם "שימי שלז".

לאחר שקילת טיעוני הצדדים, אני מחליטה לבטל את הצו למניעת הטרדה מאיימת שניתן כנגד המשיב ביום 06.09.15, ולהלן טעמיי.

כאמור, טענות המבקשת מופנות למספר פרסומים שפורסמו במספר דפים ברשת החברתית פייסבוק. לצורך הדיון יחולקו פרסומים אלה לשלוש קבוצות כדלקמן:

האחת - תמונות של המבקשת שפורסמו בדף פייסבוק תחת השם "שימי שלז" ובצדו הכיתוב "עו"ד אידית שינו מעפולה - -- בת 40. רווקה. ללא ילדים גרה בקרוון מאחורי ההורים. זאת יכולה להיות עו"ד פלילסטית? הצחקתם אותי";

השנייה - שני פרסומים בדף הפייסבוק של המשיב ;

השלישית - פרסומים בדפי פייסבוק שונים של צדדים שלישיים שהתייחסו לפרסומים לעיל.

אשר לקבוצה הראשונה -

המבקשת לא השכילה להוכיח, כי המשיב עומד מאחורי דף פייסבוק הקרוי "שימי שלז", כי המשיב הקים דף זה או קשור אליו באופן כלשהוא. סמיכות הזמנים הנטענת בין ההודעה שנשלחה למבקשת ע"י המשיב ובה נכתב "ביטלתי לך את החסימה כדי שתוכלי לראות מה יהיה בימים הקרובים", לבין הפרסומים נשוא הבקשה כלל לא הוכחה, שכן לא הוכחו בפניי מועדי הפרסומים, וגם אם כן, הרי שאין די לטעמי בסמיכות זמנים זו (ולא כך הוכח) כדי ללמד על הקשר של המשיב לדף הפייסבוק הנ"ל ולפרסום תמונותיה של המבקשת.

יתר על כן, המשיב הוכיח כי המבקשת עצמה פרסמה בדף הפייסבוק שלה חלק מהתמונות נשוא הבקשה שהופיעו בדף פייסבוק הנושא את השם "שימי שלז" ואפשרה לאחרים את הצפייה בהן. משכך, המבקשת מושתקת מלטעון לפגיעה בפרטיותה או למצער שפרסום התמונות מהווה הטרדה מאיימת.

בהתייחס לקבוצה השנייה -

כאמור, מדובר בפרסומים בדף הפייסבוק של המשיב שנעשו בשני מועדים שונים, אם כי לא ברור מהפרסומים עצמם מהם מועדי הפרסומים, ובהם נכתבו הדברים הבאים:

"מבוקש

מי שיביא לזיהוי העברייין צעצוע שבסרטון יזכה בפרס כספי של 2000 ש'

העברייין צעצוע שבסרטון הגיע היום (3.9.15) לאיים עלי במשרדי ולמזלו עזב כשסילקתי אותו.

עמוד 3

לא הוא מעניין אותי .

מה שמעניין אותי זה לדעת מי שלח אותו אלי? שעתיים אחרי שמישהי פליליסטית ניסתה להגיש נגדי תלונה במשטרה וגילגלו אותה מכל המדרגות.

פרס כספי של 2,000 ש"ח למי שיביא לזיהויו.

מבוקש !!! מי שיביא לזיהוי העבריין

הזה יזכה בפרס כספי של 2000 ש"ח ."

בפרסום השני בדף הפייסבוק של המשיב נכתב כך:

" ד"ש לעו"ד אידיית שינו.

הסטטוס הזה הביא היום את עו"ד שינו מעפולה (הפליליסטית) לפנות נגדי בתלונה למשטרת ישראל.

במשטרה סיפרו כי סירבו לקבל את התלונה של הפליליסטית.

למה? בגלל המפכ"ל גל הירש? לא . אלא מפני שהשם שלה בכלל לא מוזכר בסטטוס ואיך היא בכלל מנחשת שזה עליה?

רק אם היא באמת עשתה את מה שכתוב בסטטוס, היא יכולה לנחש על מי אני מדבר. מבטיח שביטם (צ.ל. ביום - ש.ג.) ראשון כולנו נדע אם זו היא או לא. שבת שלום חברים".

אקדים ואומר, כי לאחר עיון בשני הפרסומים הנ"ל באתי לכלל מסקנה, כי אין בהם כדי להצדיק היוותרות הצו על כנו.

איני מתעלמת מכך, שישנה בפרסומים הללו משום רמיזה (במשתמע ולא במפורש) לכך, שעבריין נשלח למשרדו של המשיב ע"י המבקשת.

הגם ששמה של המבקשת אינו מוזכר בפרסום הראשון, אך כעולה מהפרסום השני המשיב כותב כי המבקשת בעצמה הסיקה כי הדברים שנאמרו בפרסום הראשון מכוונים כלפיה לאור התלונה שביקשה להגיש במשטרת ישראל בנדון.

אמנם, המבקשת מצטיירת בשני הפרסומים הללו באופן מרומז כמי ששלחה עבריין למשרדו של המשיב. ואולם, ספק

בעיניי אם פרסום זה מהווה הטרדה מאיימת, כמשמעו של מונח זה בחוק להטרדה מאיימת.

סעיף 2 לחוק מגדיר מהי הטרדה מאיימת בזו הלשון:

"(א) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו, או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו. (ב) מבלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר באחד מאלה: (1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת. 3 (2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו; (3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר; (4) פגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו. (ג) לענין חוק זה אחת היא אם המעשים המפורטים בסעיפים קטנים (א) או (ד) נעשו כלפי האדם או כלפי אדם אחר הקרוב לו, בין במפורש ובין במשתמע, בין במישרין ובין בעקיפין".

בדברי ההסבר של הצעת החוק נאמר, כי: "המושג 'הטרדה מאיימת' או מקורו בשפה האנגלית STALKING מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדה ואיומים מסוגים שונים הפוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו, או בגופו של כל אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטריד. "מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים כל אחד בפני עצמו עבירה פלילית ... עם זאת, גם הטרדה ואיומים מרומזים משתמעים בעקיפין שאינם עולים כדי עבירה פלילית עלולים ליצור כמכלול הטרדה מאיימת".

"ההטרדה", כמשמעותה בחוק למניעת הטרדה מאיימת, הינה פגיעה בכל דרך שהיא באורח חייו ובשלוות חייו של האחר, בין אם הדבר נעשה במישרין ובין אם הדבר נעשה בעקיפין ומשמעות המילה "מאיימת", שהיא צופה פני עתיד, דהיינו, כי המטריד יחזור על מעשיו ולא דווקא במשמעות מילולית הרגילה של איום.

"יודגש כי חוק מניעת הטרדה מאיימת, נחקק לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ויש בו הגבלה לא מעטה על חירות האדם, אשר מבקש הצו רוצה להגבילו. מן הראוי כי הפעלת חוק מניעת הטרדה מאיימת, אשר נתונה לסמכותו של בית משפט השלום, תיעשה באופן מושכל, כאשר, מצד אחד, תוגשם תכליתו ומטרתו, המגולמת בשמו בסעיף 1 שבו... ומצד שני, יש להיזהר שלא להיסחף, יתר על המידה, שכן בכך פוגעים אנו בחירויות היסוד של האדם, ובהן חופש התנועה". (דברי כבוד השופט דרורי בבר"ע (י-ם) 179/04 נס שובל נ' מרים ניסים, תק-מח 2004(3), 2651).

"כשביהמ"ש בוחן, האם יש מקום לעשות שימוש וליתן את אחד הצווים מכוח החוק למניעת הטרדה מאיימת, עליו לזכור, כי לנוכח זכותו של הנפגע, קיימת זכותו של הפוגע לפי הדין, ונדרש איזון בין הזכויות, בייחוד כאשר קיימת אפשרות גם לפגיעה ב"חופש הביטוי".

ובחזרה לענייננו -

על פניו נראה כי החוק לא נועד לטפל בפרסומים פוגעניים ברשת האינטרנט, באשר לא ניתנו במסגרת זו כלים בידי בית המשפט למנוע פרסומים מעין אלה. יצוין בהקשר זה, כי המבקשת עצמה לא עתרה במסגרת בקשה זו לאסור על המשיב המשך הפרסומים האמורים.

הגם שהטרדה מאיימת, כפי שהוגדרה בסעיף 2(ב)(4) לחוק, עשויה לכלול גם פגיעה בשמו הטוב של אדם, הרי שצו מניעת הטרדה מאיימת, כמפורט בסעיף 5 לחוק, אינו יכול לאסור המשך פגיעה בדרך של פרסום באינטרנט או בכלי תקשורת אחרים.

זאת ועוד, מדובר בשני פרסומים בודדים כאשר לא הוכח בפניי כי היו לאחריהם פרסומים נוספים, ומשכך לא הוכח בפניי כי קיים חשש להישנות הפרסומים הנוגעים למבקשת.

משום כך, ספק בעיניי אם הפרסומים הללו מהווים "הטרדה מאיימת", כפי משמעותו של מושג זה בחוק למניעת הטרדה מאיימת.

חשוב להדגיש, כי טענותיה של המבקשת אינן ראויות להתברר באכסניה של הטרדה מאיימת. ככל שסבורה המבקשת, כי יש בפרסומים נשוא הבקשה הפרות על חוק איסור לשון הרע או חוק הגנת הפרטיות, הרי שמקומן של פרסומים אלה להתברר במסגרת הליך אזרחי מתאים.

בהקשר זה נקבע, כי האיזון החוקתי משקף את התפיסה כי זכויות אלו- זכויות לשם הטוב, לפרטיות ולחופש הביטוי, הינן זכויות יחסיות באופיין, כאשר כל זכות יוצרת איזון עדין בין הערכים המתנגשים, ולפיכך, התפיסה "**כי התרופה הטבעית לפגיעה אסורה בשם הטוב היא תרופת הפיצויים... בדרך כלל תרופה זו היא עדיפה על פני המניעה המוקדמת...שכן היא מונעת פגיעה בחופש הביטוי בטרם הוכרעה השאלה אם קיימת אחריות בגין לשון הרע**" (כבוד הנשיא ברק, כתוארו דאז, בבר"ע 4740/00 עמר ואח' נ' יוסף ואח', תק-על 489(3), 2001).

לעניין הקבוצה השלישית-

כפי שכבר צוין לעיל, מדובר בפרסומים שהועלו בדפי פייסבוק של צדדים שלישיים, ולכן לא ניתן לטעון לאחריות של המשיב לפרסומים אלה.

סוף דבר

משום כל הנימוקים שמניתי לעיל, הבקשה נדחית והצו מיום 06.09.15 מבוטל.

לא מצאתי בנסיבות העניין להטיל הוצאות על המבקשת בגין בקשה זו.

התרשמתי כי המבקשת פעלה בתום לב ומתוך מצוקה שהייתה נתונה בה נוכח הפרסומים, שאכן יש בהם כדי לפגוע בשלוות חייו של אדם, אף אם ההליך שננקט אין בו כדי ליתן את הסעד הרצוי, כך שלא ניתן לומר כי עסקינן בבקשת סרק.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב תשרי תשע"ו, 05 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.